
Behandling med antiepileptika hos pasienter med psykisk utviklingshemning

ARTIKKEL

BRODTKORB E

Erfaring fra 1980-årene gir utfordring i 1990-årene

Sammendrag

Epilepsi er det viktigste tilleggshandikap hos psykisk utviklingshemmede. Sentralnervøse bivirkninger av antiepileptikaforsterker ofte funksjonssvikten hos disse pasientene.

63 beboere ved Hallsetheimen ble behandlet for epilepsi i 1980-årene. Det ble forsøkt å oppnå en best mulig balanse mellom effekt og bivirkninger hos hver enkelt pasient. Karbamazepin og valproat ble foretrukket fremfor fenobarbital ogfenytoin.

Anfallssituasjonen ble betydelig bedre. Forbruket av antiepileptika, uttrykt ved definerte døgndoser (DDD), sank med 18%. Fenobarbital utgjorde 39% av forbruket i starten og 7% mot slutten. Verdien for fenytoin var 20 og 16%. Karbamazepins andel økte fra 31 til 44% og valproats fra 6 til 32%.

Det ble rapportert mindre sentralnervøse bivirkninger. I denne lange perioden kan andre faktorer enn den medikamentelle behandlingen ha påvirket anfallskontrollen. Samspillet mellom inaktivitet og medikamentindusert dødsighet, fremfor alt av fenobarbital, kan ha hatt betydning.

Etter HVPU-reformen står både kommunehelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten overfor store utfordringer når det gjelder epilepsiomsorgen for psykisk utviklingshemmede.

Publisert: 30. januar 1996. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 7. februar 2026.